

קמד א לְדוֹד בְּרוּךְ יְהוָה צוּרֵי הַמְּלִמָּד יְדֵי לִקְרָב אֶצְבְּעוֹתַי לְמַלְחָמָה:
 ב חֲסָדֵי וּמְצוּדֹתַי מְשַׁנְּבֵי וּמְפַלְטֵי לִי מִגְּנֵי וּבֹז חֲסִיתִי הָרֹדֵד עִמִּי תַחְתָּי:
 ג יְהוָה מָה אָדָם וַתִּדְעֵהוּ בֶן אֲנוּשׁ וַתַּחֲשֹׁבְהוּ: ד אָדָם לַהֲבֵל דָּמָה יָמוּז
 הַצֵּל עֹזְבֵר: ה יְהוָה הַט שְׁמוֹךְ וַתִּרְדַּע בְּהָרִים וַיַּעֲשֵׂנוּ: ו בְּרוּךְ בְּרַק
 וַתְּפִיֵצֵם שְׁלַח חֲצִיף וַתַּהַמֵּם: ז שְׁלַח יְדִיךָ מִמְרוֹם פְּצַנִּי וַחֲצִילֵנִי מִמַּיִם רַבִּים מִיַּד
 בְּנֵי נֹכֵר: ח אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבֶּר שׁוֹא וַיִּמְיֵנִם יָמִין שְׁקֵר: ט אֱלֹהִים שִׁיר תִּדְרַשׁ
 אֲשִׁירָה לָךְ בְּנִבְלַל עֲשׂוֹר אֲזַמְרָה לָךְ: י הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים הַפּוֹצֵה אֶת הָדוֹד
 עֲבָדוֹ מִתְּרַב רָעָה: יא פְּצַנִּי וַחֲצִילֵנִי מִיַּד בְּנֵי נֹכֵר אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבֶּר שׁוֹא וַיִּמְיֵנִם

שימוש תהלים

לשבירת יד

לדוד ברוך ה' צורי (קמד, א): [שימוש תהלים לפרק קמד] לשבירת יד והוא טוב לשמירה מן המזיקים ושדים.

זוהר תהלים

החיים קצג ומן השורש הוא יתקיימו שאר השרשים למטה, כי כלם מושרשים ומתקיימים ממנו, אשר עומד לנס עמים, שזה הוא עומד לנס ולאות על סוד השם הקדוש קצג אליו גוים ידרשו, כי שם הוא סוד הקיום של השם הקדוש קצג ולפיכך אליו גוים ידרשו, כמש"כ (שם ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו', ועל כן אליו גוים ידרשו, והיתה

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים הַפּוֹצֵה אֶת הָדוֹד
 עֲבָדוֹ מִתְּרַב רָעָה: (קמד, א): [זוהר
 ח"ב-ב 97 רכא:] הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים
 הַפּוֹצֵה אֶת הָדוֹד עֲבָדוֹ מִתְּרַב רָעָה. פְּצַנִּי
 וַחֲצִילֵנִי וּגוֹ'. רַבִּי אַבְרָם פֶּתַח (יִשְׁעֵי יֵא) וְהִיא
 בְּיוֹם הַהוּא שׁוֹרֵשׁ יֵשִׁי אֲשֶׁר עֲמַד לִנְס
 עַמִּים אֲלֵיו גוֹיִם יִדְרְשׁוּ וְהִיא מְנוּחַתּוֹ
 כְּבוֹד, וְהִיא בְּיוֹם הַהוּא, בְּזִמְנֵן שֶׁהַקְּב"ה
 יִרְבֶּה שְׁלוֹם בְּעוֹלָם יִתְקַיֵּם הַשׁוֹרֵשׁ שֶׁל עֵץ

זיו הזוהר

מן הזוהר חדש בענין ספירת היסוד, וז"ל ובגין האי דאקרי צדי"ק מתזנין עלאין ותתאין, ועליה קיימין וביה מסתמכין והוא יסודא ושרשא דילהון וכו' יעו"ש, ובזה יובן מה שאומר דכלהו אשתרשן ואתקיימין מניה, כי על ידו תבא השפע למלכות וממנה נתחלק לכל המלאכים והשרים והעולמות שתחתיה, והמעין בזה"ק בענין הסולם שחלם יעקב יבין כאן הדבר לאשורו: קצד. פי' שספירת היסוד הוא הנס והאות לרזא דשמא קדישא, היינו למדת המלכות: קצה. פי' שהיסוד הוא סוד הקיום של מדת המלכות, כי השפע שמעביר

קצג. פי' בזמן הקץ שיתגלה משיח בן דוד והיה שלום בעולם אז יתקיים שרשא דאילנא דחיי, הנה רבו הפירושים כאן, ולפע"ד נראה לפרש שמוסב על ספירת היסוד שאז יתקיים יתגדל ויתחזק בסוד הכתוב ובידך לגדל ולחזק לכ"ל, וזה רמז שאז ימצא הצדיק אבדתו שאבד ויתגדל ויתחזק כראוי להעביר השפע למלכות בהזדוגותה עם התפארת, כי יסודא ושרשא הם כמו שמות נרדפים, הם יסוד נאה לו מצד התפארת, והשם שורשא נאה לו מצד המלכות, ועיין לקמן בהפסוק עיני כל אליך ישברו, שם מובא מאמר

ימין שְׁקֶר: יב אֲשֶׁר בְּנִינוּ בְּנִטְעִים מְגִדְלִים בְּנִעוּרֵיהֶם בְּנֹתֵינוּ כְּזוֹת מְחַטְבוֹת
 תְּבִנִית הִיבֵל: יג מוֹזֵינוּ מְלֵאִים מְפִיקִים מִזֶּן אֵל זֶן צֹאוּנוּ מְאֲלִיפוֹת מְרַבְבוֹת
 בְּחִצּוֹתֵינוּ: יד אֲלוּפֵינוּ מְסַפְּלִים אִין פְּרִין וְאִין יוֹצֵאת וְאִין צְנֹחָה בְּרַחֲבֵתֵינוּ:
 טו אֲשֶׁרִי הָעֵם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעֵם שִׁהוּוֹהוּ אֱלֹהֵיוּ תְּחִיבֵל הַחַיִּים:

זוהר תהלים

מנוחתו כבוד, מנוחתו זה בית המקדש, שכתוב (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד, כבוד, שבזמן ההוא כך יהיה נקרא כבוד ה', שכתוב (ישעי' ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים וגו'.

פרוש תבת שְׂכָכָה לוֹ

אֲשֶׁרִי הָעֵם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעֵם שִׁי
 אֱלֹהֵיוּ (קמד, טו): [זוהר ח"ג פ' נשא -
 אידרא רבא קדישא (דף קל"ג.)] תקונא
 חמישא. נפיק אורחא אחרא מתחות
 פומא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (מיכה ז) לֹא הִחֲזִיק

לְעַד אַפּוֹ. קוּם רַבִּי יוֹסִי. קוּם רַבִּי יוֹסִי, פְּתַח
 וְאָמַר, (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעֵם שְׂכָכָה לוֹ
 אֲשֶׁרִי הָעֵם שִׁי אֱלֹהֵיוּ. אֲשֶׁרִי הָעֵם שְׂכָכָה
 לוֹ. מֵהוּ שְׂכָכָה לוֹ. כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (אסתר ז)
 וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, שְׂכִיף מְרוּגְזִיהָ. דְּבָר
 אַחַר. שְׂכִיף בְּרוּגְזִיהָ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
 (במדבר יא) וְאִם כָּכָה אֶת עוֹשֶׂה לִי הֲרֹגִי נָא
 הָרוּג. דָּא הוּא דִּינָא דִּינָא. אֲשֶׁרִי הָעֵם שִׁי
 אֱלֹהֵיוּ, רַחֲמֵי דְרַחֲמֵי. דְּבָר אַחַר, שְׂכָכָה,
 שְׂמָא דְכְּלִיל כָּל שְׂמֵהָן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 מְעַבְר רֹגְזִיהָ, וְאִנַּח בֵּיה לְזַעִיר אֲנַפִּין,
 וּמְעַבֵּר עַל כָּל אֵינוֹן דְּלָבַר.

זיו הזוהר

ידעת כמה עולמות תחתיה וכמה אילנות לאין קץ, וכלם קיימים בהאי שרשא, ולכן אליו גוים ידרשו כי הוא הר ה', כד"א לכו ונלעה וגו', כבוד דהכי אקרי בההוא זמנא וגו', הרגיש כי לעולם מלת כבוד הוא בבינה או בתפארת כנוצר בפרשת תרומה (קכו): ולזה אמר כי בההוא זמנא דתהוי אור הלבנה כאור החמה אז תקרא גם היא כבוד, עכ"ל:

אליה היינו הקיום שלה: אמנם אולי שגיתי בפירושי, לכן אביא פירוש אחד מן שאר הפירושים, והוא פירוש הרח"ו זצ"ל, וז"ל יתקיים שרשא דאילנא דחיי וכו', היא המלכות שהיא שורש האילן, ואל תתמה כי שני שרשים הם כנוצר בתיקונים בסוד שי"ן עלאה בינה ויש"ן תתאה מלכות דבה אתנטע אילנא דחיי בההוא גן, וזה יובן בסוד מעילא לתתא ומתתא לעילא, וכבר